

חיה שלנו / איילת כהן-שטראוס

דברים בהלוויה

לפני 17 שנים הגעתי לעין השופט והצטרפתי אל מיכה ואל חייו. הקשר בינו לבין חיה היה כל כך חזק ומשמעותי, והיה שונה עבורי מקשרי בן ואם שהכרתי קודם, מפתיע בעוצמת החיבור...

חיה קיבלה אותי מהרגע הראשון בזרועות פתוחות, לב פתוח ואהבה גדולה. גיליתי אישה נדירה, טובת לב, ללא שיפוטיות, צנועה ונעימת הליכות, רגישה ואכפתית, רוחנית, חכמה, מלאת סקרנות ויצירתית כל כך - רוקמת, מציירת, קולעת, יוצרת בעיסת נייר ותמיד חפצה ללמוד ולנסות עוד ועוד. אישה הרפתקנית מאין כמוה.

למרות שכבר לא הייתה צעירה כשהכרנו, תמיד חפצה לנסות דברים חדשים - ואם כבר לא יכלה - הייתה אומרת על כל החוויות של בניה - לו רק הייתי צעירה יותר הייתי גם רוצה לחוות את זה... בין אם זה לטייל, לעשות צניחה חופשית או כל דבר אחר.

חיה תמיד רצתה לעזור לכולם, בכל מה שניתן, והייתה מיוחדת עם כולם. חיה אף פעם לא סירבה לשוקולד מנטה או גלידה.

בשנים האחרונות היה לה קשה לאבד את עצמאותה ואת היכולות הפיזיות שלה, כל פעם עוד קצת, אבל בשבועיים האחרונים היה לה ממש קשה ועצוב, כשהמחשבה שלה כבר התחילה להתעמעם ולנצנץ.

חיה הייתה אישה עקשנית והיא החליטה שדי לה, ושהיא לא תיתקע פה עם גוף בריא ודעה לא צלולה. החליטה, אמרה, וביצעה באופן מרשים שאין מילים לתאר. נדמה שהיא פשוט נתנה לגוף שלה פקודה - די. אני מלאה בהודיה על האישה המדהימה שזכיתי לקרוא לה חמותי. אני מלאה בהודיה על הדרך והמהירות שבה היא הלכה, על האלגנטיות שלה - עד הרגע האחרון.

תודה לך חיה אהובה, נזכור אותך בחיוך ובאהבה תמיד.

איילת

